

**Ομιλία του Αντιπροέδρου του ΣΕΒ,
κ. Θεόδωρου Φέσσα,
στο συνέδριο ΣΒΒΕ-Eurobank**

**“Βιομηχανία 2020:
περιφερειακή ανάπτυξη, καινοτομία και εξωστρέφεια”**

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου 2010

Συγχαρητήρια κατ' αρχήν στον ΣΒΒΕ για την πρωτοβουλία που ανέλαβε και την κινητοποίηση που πέτυχε ώστε εκατοντάδες επιχειρηματίες, ακαδημαϊκοί και στελέχη επιχειρήσεων να συνεργασθούν και να καταλήξουν στο κείμενο των συμπερασμάτων και των προτάσεων που παρουσιάζεται σήμερα.

Συγχαρητήρια και στην Eurobank που με τη στήριξη της προσπάθειας αυτής αποδεικνύει ότι είναι ένας σύγχρονος χρηματοπιστωτικός οργανισμός που προσθέτει αξία στο έργο των συνεργατών και των πελατών της.

Τα συμπεράσματα του συνεδρίου είναι πολλά κι υπάρχει πληθώρα προτάσεων που είναι συγκεκριμένες και λεπτομερείς. Δεν νομίζω ότι μπορώ να τις σχολιάσω σήμερα αναλυτικά, γι αυτό και θα σταθώ σε δύο χαρακτηριστικά σημεία του κειμένου των συμπερασμάτων και προτάσεων.

Πρώτον στη διαπίστωση ότι «η μεταποίηση φυσικών πόρων παρουσιάζει διαρκώς χαμηλότερες οικονομικές αποδόσεις, ενώ αυξάνεται ραγδαία η αξία της γνώσης. Έτσι η γνώση δημιουργεί πλούτο στις ανεπτυγμένες οικονομίες, στις οποίες το κόστος εργασίας είναι υψηλό», και,

Δεύτερον στην παρατήρηση ότι η Ελλάδα είναι η λιγότερο εξωστρεφής οικονομία της Ευρωζώνης, όπως επί λέξει καταγράφεται στο κείμενο που καταλήγει ως εξής :
«Επιπλέον η αύξηση των εξαγωγών μπορεί να προέλθει μόνο με την αύξηση συνολικά της ανταγωνιστικότητας της χώρας. Όμως, η αύξηση της ανταγωνιστικότητας δεν είναι κάτι που έρχεται από μόνο του. Απαιτούνται μια σειρά από βελτιώσεις:

- *στο εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας*
- *στο επιχειρηματικό περιβάλλον*
- *στο πλαίσιο λειτουργίας των αγορών, και,*
- *στη δημόσια διοίκηση.»*

Αυτό είναι και κατά τη γνώμη του ΣΕΒ το κύριο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε άμεσα. Γιατί το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας της οικονομίας μας είναι πολύ σημαντικότερο από το δημόσιο χρέος, που τόσο μας απασχολεί τελευταία. Κι αν υποθέταμε ότι οι δανειστές μας αποφάσιζαν να διαγράψουν το χρέος κι από αύριο το Ελληνικό Δημόσιο να μην χρωστά ούτε ένα ευρώ, φοβούμαι ότι σε 20 χρόνια θα συσσωρεύαμε και πάλι ένα χρέος ισόποσο του ΑΕΠ.

Γιατί πληρώνουμε εξαιρετικά ακριβές υπηρεσίες στην Ελλάδα, ενώ καταναλώνουμε προϊόντα που παράγονται σ' άλλες χώρες φθηνότερα και καλύτερα. Έτσι το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας της οικονομίας παράγει ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών και βέβαια δημοσιονομικά ελλείμματα με δεδομένο το μέγεθος του Ελληνικού κράτους.

Παράλληλα ο πληθυσμός της χώρας γερνά και οι ανάγκες του διευρύνονται. Δύο γενιές Ελλήνων, από τη μεταπολίτευση και μετά, έχουν συνηθίσει να αμείβονται δυσανάλογα με τη συμμετοχή τους στην παραγωγή του Εθνικού προϊόντος. Σχεδόν όλοι απευθύνονται για τα πάντα στο κράτος. Αλλά το κράτος διοικείται από πολιτικούς που προσφέρουν παροχές στους πολίτες προκειμένου να τους ψηφίσουν και να διαιωνίσουν έτσι την παραμονή τους στην εξουσία. Δημιουργείται λοιπόν ένας φαύλος κύκλος κομματοκρατίας και συναλλαγής, που γεννά διαρκώς μεγαλύτερα ελλείμματα.

Γι αυτό προέχει να συνειδητοποιήσουμε την κατάσταση που βρίσκεται η χώρα. Κι αυτό είναι συλλογική ευθύνη της πολιτικής, πνευματικής, επιχειρηματικής και συνδικαλιστικής ηγεσίας του τόπου καθώς και των ΜΜΕ.

Η χώρα μας χρειάζεται κάτι πολύ ευρύτερο από μία νέα βιομηχανική πολιτική. Χρειάζεται, μία νέα πολιτική για την οικονομία και την κοινωνία.

Έχει μεγάλη σημασία να χαραχθεί άμεσα, ένας «οδικός χάρτης ανάπτυξης και ανταγωνιστικότητας», ο οποίος θα προσδιορίζει τις νέες κατευθύνσεις της μελλοντικής ανάπτυξης και θα οριοθετεί συγκεκριμένες πολιτικές που θα προωθούν την επενδυτική και καινοτομική δράση των επιχειρήσεων και της πολιτείας.

Αν πράγματι θέλουμε αναστροφή και δυναμική έξοδο από την κρίση, ήρθε η ώρα να δώσουμε έμφαση στην αναπτυξιακή πρωτοβουλία και να ενισχύσουμε εκείνους που τολμούν, καινοτομούν κι επενδύουν.

Όλη η κοινωνία έχει υποχρέωση κι ευθύνη να συμβάλει στην ανόρθωση της χώρας:

Πρώτη και κατ' εξοχήν υπεύθυνη η πολιτική ηγεσία που πρέπει να εργασθεί άμεσα για να δημιουργήσει ένα σύγχρονο και ανταγωνιστικό πλαίσιο που θα ευνοήσει την επιχειρηματική δράση.

Χρειαζόμαστε, ένα ολοκληρωμένο χωροταξικό σχέδιο, ένα σταθερό κι ανταγωνιστικό φορολογικό σύστημα, διαφάνεια στις πράξεις και διεκπεραίωση απαλλαγμένη από περιττές γραφειοκρατικές διαδικασίες.

Χρειαζόμαστε την απελευθέρωση όλων των αγορών –και κυρίως εκείνων που κυριαρχούνται από την κρατική δράση ή παρεμβατικότητα– και το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων.

Χρειαζόμαστε ταχύτητα στην απονομή της δικαιοσύνης.

Δεύτερη η επιχειρηματική τάξη της χώρας, που πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η ανάπτυξη θα προέλθει από την καινοτομία και το σύγχρονο τρόπο σκέψης κι όχι από τις επιδοτήσεις και τις κρατικοδίαιτες δραστηριότητες.

Ο ΣΕΒ είναι αντίθετος προς την πολιτική των επιδοτήσεων και των κρατικών ενισχύσεων. Είναι επίσης αντίθετος σε νομοθετικές παρεμβάσεις που στρεβλώνουν τη λειτουργία της αγοράς, όπως οι πρόσφατες ρυθμίσεις για την προστασία των δανειοληπτών. Θεωρούμε ότι οι απαραίτητες υποδομές και οι σαφείς κανόνες της επιχειρηματικής δράσης αρκούν για να αναπτυχθεί δημιουργικά η ιδιωτική πρωτοβουλία.

Γιατί, π.χ. η ΕΓΝΑΤΙΑ οδός και οι κάθετοι άξονες, θα φέρουν πολύ μεγαλύτερη ανάπτυξη στην Βόρεια Ελλάδα από τις κατά καιρούς επιδοτήσεις που κατέληξαν στα εγκαταλελειμμένα εργοστάσια της τελευταίας 40ετίας.

Η επιχειρηματική τάξη της χώρας οφείλει να συνειδητοποιήσει την αξία των συνεργασιών, ώστε να δημιουργηθούν μεγάλες επιχειρηματικές μονάδες και να επιτευχθούν οικονομίες κλίμακας. Οι επιχειρηματίες κι η πολιτεία οφείλουμε να στηρίξουμε τις δραστηριότητες που αναπτύσσονται κι όχι αυτές που περιθωριοποιούνται. Είναι απόλυτα υγιές να κλείνουν επιχειρήσεις που για διάφορους λόγους δεν είναι πλέον ανταγωνιστικές και βιώσιμες. Προσφέρεται έτσι η δυνατότητα στην κοινωνία, την πολιτεία, το χρηματοπιστωτικό σύστημα, να στηρίξει εκείνες που είναι πιο καινοτόμες και δημιουργικές.

Τρίτοι, οι εργαζόμενοι και οι συνδικαλιστικοί τους εκπρόσωποι.

Στη σύγχρονη επιχείρηση το ανθρώπινο δυναμικό της είναι το κύριο περιουσιακό της στοιχείο. Δεν υπάρχει πιο επώδυνη δοκιμασία για τον εργοδότη από τη διαδικασία μείωσης της αμοιβής ή του αριθμού των εργαζομένων.

Οι συνθήκες όμως της σύγχρονης οικονομίας απαιτούν ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, με ταυτόχρονη ασφάλεια των εργαζομένων. Οι Σκανδιναβικές χώρες που εφαρμόζουν το λεγόμενο flex security, έχουν πετύχει ένα ιδανικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ο εργαζόμενος αισθάνεται ασφάλεια ότι θα επανενταχθεί στην αγορά εργασίας, ενώ η επιχείρηση δεν κινδυνεύει να καταστραφεί από την αδυναμία της να συντηρήσει υπεράριθμους εργαζόμενους.

Στόχος όλων μας, πολιτείας, εργοδοτών και εργαζομένων θα πρέπει να είναι η δημιουργία εντός αντίστοιχου μοντέλου στην Ελλάδα κι όχι η στείρα αντιπαράθεση που οδηγεί τελικά σε λουκέτα κι ανεργία.

Τέλος καθοριστικό ρόλο σ' ένα νέο αναπτυξιακό προσανατολισμό της χώρας διαδραματίζουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (ΜΜΕ).

Τα ΜΜΕ διαμορφώνουν την κοινή γνώμη σε μεγάλο βαθμό, γι αυτό είναι σημαντική η ευθύνη των ιδιοκτητών τους και των λειτουργών τους, να συνειδητοποιήσουν ότι η μεμψιμοιρία κι η καταστροφολογία έχει αντίκτυπο στη χώρα αλλά και σ' αυτούς τους ίδιους κι ότι είναι καιρός να δοθεί ένα πιο αισιόδοξο, ελπιδοφόρο και ρεαλιστικό μήνυμα προς την Ελληνική κοινωνία.

Επιτρέψτε μου, να καταλήξω σήμερα μ' ένα αισιόδοξο μήνυμα για το μέλλον της Ελληνικής οικονομίας:

Ας αναλογισθούμε τι μπορεί να πετύχουν οι Ελληνικές επιχειρήσεις με μία δραστική βελτίωση του περιβάλλοντος λειτουργίας τους, όταν, παρά την ύπαρξη τόσων εμποδίων, παρεμβάσεων, πολυνομίας, που καταλήγει σ' ανομία και αντιεπιχειρηματικού κλίματος, μπορούν ακόμη να δημιουργούν και να επεκτείνονται – έστω και μ' αυτούς τους χαμηλούς ρυθμούς.

Κι επειδή πάντα σε περιόδους κρίσεων υπάρχει μία γενικότερη κινητοποίηση και δημιουργία ευκαιριών, θεωρώ ότι το σύνολο της Ελληνικής κοινωνίας θα συνειδητοποιήσει σύντομα την κατεύθυνση προς την οποία πρέπει να κινηθεί, ώστε το 2020 να βρει τη χώρα και το λαό της πιο ανταγωνιστικό, ανεπτυγμένο κι ευημερούντα.